

19 ÖDÜLLÜ

BİR tür KIVILCIM

Farklı olmanın sözlerinin gücünü azaltmaz.

ELLE McNICOLL

Çeviri: Gizem Şakar

"BU EL YAZISI TEK KELİMEYLE REZALET."

Kelimeleri duyuyorum ama çok uzaktan söyleniyormuş gibi geliyorlar. Sanki bir duvarın arkasından bağırılırmış gibi. Önümdeki kâğıda bakmaya devam ediyorum. Ne yazdığını okuyabiliyorum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırsa da her kelimeyi seçebiliyorum. Sınıftaki herkesin beni izlediğini hissedebiliyorum. En iyi arkadaşımın. Onun yeni arkadaşının. Yeni gelen kızın. Bazı oğlanlar gülüyorlar.

Tek yapabildiğim bakışlarımı ayırmadan yazdıklarına bakmak. Derken, aniden onları da göremez oluyorum.

Bayan Murphy kâğıdı masamdan çekip alıyor ve yırtıyor. Yırtılan kâğıdın sesi kulaklarımda uğulduyor. Yazdığım hikâyenin karakterleri durması için yalvarıyor fakat Bayan Murphy durmuyor. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna doğru fırlatıyor ama ısıkalıyor. Hikâyem, keçe gibi sert halının üzerinde dertop olmuş hâlde uzanıyor.

"Bir daha ASLA böyle özensin yazma!" diye bağırıyor. Belki bağırıldığı falan yok ama ben bağırırmış gibi hissediy-

yorum. “Beni duyuyor musun Adeline?” Oysa ben, bana Addie denmesini tercih ederim. “Asla. Senin yaşımda bir kız böyle yazmaması gerektiğini bilir; el yazın bir bebeğin yazısı gibi...”

Keşke kız kardeşim burada olsaydı. Keedie kontrol edemediğim veya açıklayamadığım şeyleri bana hep açıklar. Onları anlamlı hâle getirir. O anlar.

“Anladığını söyle bana!”

Öyle yüksek sesle bağırıyor ve bağırışlarının ardından gelen sessizlik bana öyle uzun geliyor ki! Titreyerek başımı sallıyorum. Oysa anlamadım. Sadece yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Başka bir şey demiyor. Yanımdan ayrılıp sınıfın ön tarafına gidiyor ve ben azledilmiş oluyorum. Yeni gelen kızın göz ucuyla bana baktığını hissedebiliyorum. Arkadaşım Jenna ise yeni arkadaşı Emily’nin kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Bu seneki öğretmenimizin Bayan Bright olması gerekiyordu; onunla yaz tatilinden önce tanışıp kısa bir süre geçirmiştik. Öğrencisinin adının yanına gülen suratla küçük bir güneş çiçek ve endişeli olduğunu hissettiğinde elini tutacak bir kadına benziyordu. Ancak hastalandı ve onun yerine bizim sınıfın payına Bayan Murphy düştü.

Bu sene okulun daha iyi olacağını düşünmüştüm. Daha iyi olacağımı düşünmüştüm.

Cebimden eş anlamlılar sözlüğümü çıkarıyorum. Bu sözlük bana Keedie’nin yılbaşı hediyesi. Farklı kelimeler

kullanmayı ne kadar sevdiğimi bilir. Sözlüğü bana verdiği-
ğinde çok gülmüştük çünkü “eş anlamlılar” kelimesinin
İngilizcesi dinazor kelimesini çağrıştırıyor. Sakinleşmek
için, Bayan Murphy’nin bağırmasını ve kâğıdı yırtışını
unutmak için farklı kelime kombinasyonları okuyorum.

Hoşuma giden bir tane buluyorum: küçük düşürülmüş.

Böyle günlerde öğle teneffüsünü kütüphanede geçi-
ririm. Hem sıralarımıza yerleşirken hem de sınıftan çı-
karken diğer çocukların beni izlediğini hissederim, te-
neffüs zili acı acı çalar. Yüksek sesler başımı döndürür
sanki hassas bir siniri matkapla deliyorlarmış gibi olur.
Koridorlarda yürürüm, nefes pratiği yaparım ve dosdoğ-
ru ileri bakarım. Etrafımdakiler arkadaşlarıyla yan yana
durmalarına rağmen bağıra çağıra konuşurlar. Bazen dip
dibe girer, birbirlerini itip kakarlar; onlar böyle yapınca
ensem ısınır ve kalbim daha hızlı çarpmaya başlar.

Ancak nihayet kütüphaneye vardığımda her şey ses-
sizdir. Orası alabildiğine geniştir. İçeri biraz temiz hava
girmesi için açık bir pencere vardır. Yüksek sesle konu-
şmak yasaktır. Kitapların hepsi kategorilere ayrılmış ve
uygun kısımlarından etiketlenmiştir.

Üstelik Bay Allison masasının başındadır.

“Addie!”

Bay Allison’ın kıvrıkcık siyah saçları ve büyük gözlük-
leri var. Uzun boylu ve bir erkeğe göre zayıf. Hep eski

püskü kazaklar giyer. Bay Allison’ı tanımlamak için eş anlamlılar sözlüğümü kullanacak olsaydım, onun nazik biri olduğunu söyledim.

Ama hoş biri demem şimdilik yeterli olur. Çünkü öyle. Benim son derece görsel bir beynim var. Her şeyi belirli resimler hâlinde görüyorum ve insanlar “hoş” kelimesini kullandıklarında aklıma kütüphaneci Bay Allison geliyor.

“Elimde tam senlik bir şey var!”

Asla sıkıcı sorular sormaması çok hoşuma gidiyor. Bay Allison tatilimin nasıl geçtiğini ya da kız kardeşlerimin nasıl olduğunu sormaz. Doğrudan kitaplardan bahsetmeye koyulur.

“Hadi bakalım.” Okuma masalarından birine doğru yürüyor ve oradan aldığı büyük, ciltli bir kitabı önüme koyuyor. Önceki tüm o korkunç duyguların kaybolduğunu hissediyorum.

“Köpek balıkları!”

Hemen kapağını çevirip açıyorum ve parlak ilk sayfasını okşuyorum. Bay Allison’a geçen yıl köpek balıklarını sevdiğimi, en çok ilgimi çeken şeyin onlar olduğunu, hatta onları eski Mısırlılardan ve dinozorlardan bile daha ilginç bulduğumu söylemiştim.

Unutmamış.

Kitabın başına otururken, “Aslında bu bir tür ansiklopedi.” diyor. “Ansiklopediler bize bir konu veya bir çalışma alanı hakkında pek çok şey anlatan kitaplardır. Bu gördüğün, sadece köpek balıklarıyla ilgili.”

Heyecandan hafifçe şaşkına dönmüş bir hâlde başımı sallıyorum.

“Gerçi ben içindeki her şeyi senin zaten bildiğinden şüpheleniyorum.” diyor ve bunu söyledikten sonra gülüyor, o yüzden şaka yaptığını anlayabiliyorum.

Mavi köpek balığı olduğunu bildiğim bir köpek balığının fotoğrafını okşayarak, “Köpek balıklarının kemikleri yoktur.” diyorum. “Ve onların beş değil, altı duyusu var. Bir bakıma atmosferdeki elektriği hissedebiliyorlar denilebilir. Hayatın elektriğini! Ayrıca kan kokusunu kilometrelerce öteden alabilirler.”

Köpek balıklarının duyuları bazen çok kuvvetli olabiliyor. Çok gürültülü, çok güçlü, her anlamda çok.

Sayfayı çevirince karşıma buz gibi suda tek başına yüzen, yalnız bir Grönland köpek balığının büyük bir fotoğrafı çıkıyor.

“İnsanlar onları anlamıyor.” Köpek balığının yüzgecine dokunuyorum. “Aslında onlardan nefret ediyorlar. Birçok insan. Onlardan korkuyorlar ve onları anlamıyorlar. Bu yüzden onlara zarar vermeye çalışıyorlar.”

Ben ilk sayfayı okurken Bay Allison bir süre hiçbir şey söylemeden duruyor.

“Ansiklopediyi eve götürebilirsin Addie ve istediğin kadar sende kalabilir.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsüyor ama bakışları ile gülümsemesi birbiriyle çelişiyor.

“Teşekkür ederim!” diyorum. Söylediğim şeyi gerçekten kastettiğimi anlaması için hissettiğim tüm memnuniyeti sesime yansıtıyorum. Ardından Bay Allison masasının başına geri dönüyor ve ben kendimi kitaba kaptırıyorum. Okumak, aşırı gürültülü ve nezaketsiz bir dersin ardından yapılacak en sakinleştirici şey. Acele etmeme gerek yok. İki ayağımı bir pabuca sokan ya da başımda durup bağırıp çağıran kimse yok. Kelimelerin hepsi kurallara uyuyor. Resimler parlak ve canlı. Ama beni bunaltmıyorlar.

Geceleri uyumaya çalışırken okyanusun soğuk dalgalarına dalıp bir köpek balığıyla yüzdüğümü hayal etmeyi seviyorum. Beraber terk edilmiş gemi enkazlarını, su altı mağaralarını ve mercan resiflerini keşfediyoruz. Tüm renkler bir arada, göz alabildiğince. Kalabalık yok, itip kakmalar yok, elimden çekip almalar yok. Onunla birlikte yüzebilsek, köpek balığını sırtındaki yüzgecinden tutmazdım. Sadece yan yana yüzerdik.

Ve tek kelime konuşmamıza gerek olmazdı. Yalnızca beraber olmamız yeterdi.

